

1

Știu că mă simțeam bine vineri când m-am trezit; poate doar ceva mai apatică decât de obicei. Când am trecut în bucătărie să-mi iau micul-dejun, Ainsley era acolo, abătută: zicea că fusese la o petrecere nereușită noaptea trecută. Jura că nu veniseră decât studenți la stomatologie, ceea ce o deprimase atât de tare, încât se consolase îmbătându-se.

— N-ai idee ce infect e să trebuiască să porți douăzeci de conversații despre interiorul gurii umane, zise ea. Cea mai puternică reacție am obținut-o de la ei când le-am descris un abces pe care l-am avut cândva. Erau pur și simplu entuziasmați. Dar majoritatea bărbaților se uită și la altceva decât la dinți, ce Dumnezeu.

Era mahmură, ceea ce m-a binedispus – mă făcea să mă simt atât de sănătoasă –, așa că i-am turnat un pahar de suc de roșii și i-am pregătit repede un calmant gastric, ascultând-o și scoțând exclamații compătimitoare în timp ce se lamenta.

— Ca și când n-aș fi sătulă de astea la serviciu, mai zise.

Ainsley se ocupă de testarea periutelelor de dinți electrice la o companie de periute de dinți electrice, o slujbă temporară. Așteaptă, de fapt, un loc liber la una dintre micile galerii de artă, chiar dacă nu plătesc bine: vrea să întâlnească artiști. Anul trecut, mi-a spus, își dorise să cunoască actori, și chiar a cunoscut câțiva.

— E o adevărată obsesie. Probabil că toți poartă oglinzi de-alea mici cu mâner în buzunarul de la haină și se zgâiesc în propriile guri de fiecare dată când merg la toaletă, ca să se asigure că nu le-a apărut vreo carie.

Își trecu, gânditoare, o mână prin părul lung și roșu, sau mai degrabă castaniu-roșcat.

— Imaginează-ți cum ar fi să-l săruți pe vreunul. Ar zice mai întâi „Gura mare!“ Sunt ai naibii de maniaci.

— Trebuie să fi fost groaznic, am spus, umplându-i iar paharul. Nu puteai să schimbi subiectul?

Ainsley își ridică sprâncenele aproape inexistente, pe care încă nu și le creionase în dimineața aceea.

— Bineînțeles că nu, zise ea. M-am prefăcut teribil de interesată. Și, firește, nu le-am spus ce slujbă am: profesioniștii ăștia devin groaznic de țăfnoși dacă știi ceva despre subiectul lor de discuție. Știi, ca Peter.

Ainsley tinde să facă remarci înțepătoare la adresa lui Peter, mai ales când nu se simte bine. Am fost mărinimoasă și n-am răspuns.

— Ar fi bine să mănânci puțin înainte să mergi la serviciu, i-am zis. E mai bine când ai ceva în stomac.

— Oh, Doamne, nu mai pot. Încă o zi cu mașinării și guri. N-am mai avut una interesantă de luna trecută, când cucoana aia și-a trimis înapoi periuța de dinți pentru că îi cădeau perii. Am descoperit că se spăla pe dinți cu Ajax.

Eram atât de preocupată să-i fiu de folos lui Ainsley, în timp ce mă complimentam pentru superioritatea mea morală asupra ei, că nu mi-am dat seama cât de târziu se făcuse până nu mi-a amintit ea. La compania de periuțe de dinți electrice nu le pasă la ce oră ajungi, dar cea unde lucrez eu

se consideră a fi una punctuală. A trebuit să renunț la ou și să înghit repede un pahar de lapte și un castronaș cu cereale reci, care știam că n-au să-mi țină de foame până la prânz. Am înfulecat o bucată de pâine, în timp ce Ainsley mă urmărea într-o tăcere îngreșată, și mi-am înșfăcat geanta, lăsând-o pe ea să închidă ușa apartamentului în urma mea.

Locuim la ultimul etaj al unei case mari, într-unul dintre cartierele mai vechi și mai elegante, în ceea ce trebuie să fi fost apartamentul servitorilor. Asta înseamnă că sunt două șiruri de trepte între noi și ușa din față: cel de sus, îngust și lunecos, cel de jos larg și acoperit cu covor, dar cu vergele care se desprind. Pe tocurile înalte, obligatorii la birou, trebuie să cobor pieziș, ținându-mă strâns de balustradă. În dimineața aceea, am trecut cu bine de șirul de vase de alamă din anii de pionierat, atârinate pe peretele scării, evitând să mă agăț în nenumărații dinți ai roții de tors de pe palierul etajului întâi, și am trecut repede pe lângă steagul zdrențuit al unui regiment, închis sub sticlă, și pe lângă rândul de strămoși în rame ovale, care păzesc primul șir de trepte. M-am simțit ușurată când am văzut că nu era nimeni în holul de jos. Ajunsă la parter, am pășit spre ușă, încercând să evit arborile de cauciuc aflat într-o parte și masa din hol cu milieul din dantelă, și tava rotundă de alamă din cealaltă parte. Dincolo de draperia de catifea din dreapta, se auzea copilul care-și executa la pian pedeapsa de dimineață. M-am crezut în siguranță.

Dar, înainte să ajung la ușă, aceasta se deschise silențios înăuntru, și mi-am dat seama că sunt prinsă în capcană. Era doamna de jos. Purta o pereche de mănuși de grădinărit

imaculate și ținea în mână o săpăligă. M-am întrebat pe cine o fi înmormântat în grădină.

— Bună dimineața, domnișoară McAlpin, zise ea.

— Bună dimineața, am dat eu din cap zâmbind.

Nu-mi pot aminti niciodată numele ei și nici Ainsley nu poate, probabil că avem ceea ce se numește un blocaj mintal. Am privit dincolo de ea, spre stradă, dar nu s-a mișcat din ușă.

— Am fost plecată aseară, zise ea. La o întrunire.

Are un fel indirect de a ataca lucrurile. Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul și-am zâmbit iar, sperând să înțeleagă că mă grăbeam.

— Copilul mi-a spus că iar a fost un incendiu.

— Ei bine, n-a fost chiar un incendiu, i-am zis.

Copilul profită de această menționare a numelui său, încetă să exerseze, și acum stătea în cadrul de catifea al salonului, holbându-se la mine. E o creatură mătăhăloasă, de vreo cincisprezece ani, care merge la o școală particulară pentru fete și trebuie să poarte sarafan verde și ciorapi trei sferturi, asortați. Sunt sigură că e o persoană normală, dar panglica de păr cocoțată în vârful giganticului ei corp îi dă un aer idiot.

Doamna de jos își scoase o mănușă și își mângâie cocul.

— Ah, zise ea dulce. Copilul zice că a fost mult fum.

— N-a fost nimic grav, i-am răspuns, de data asta fără să zâmbesc. Nu erau decât cotletele de porc.

— Ah, înțeleg, zise ea. Ei bine, aș dori să-i spuneți domnișoarei Tewce să încerce ca pe viitor să nu mai facă atâta fum. Mă tem că asta îl indispuie pe copil.

O face doar pe Ainsley responsabilă pentru fum și pare să creadă că îl scoate pe nări, ca un dragon. Dar n-o oprește

niciodată pe ea ca să-i vorbească despre asta: numai pe mine. Probabil a hotărât că Ainsley nu e respectabilă, în timp ce eu sunt. Contează, cred, felul în care ne îmbrăcăm: Ainsley zice că aleg hainele ca și când ar fi un camuflaj sau o homocromie, deși nu văd nimic rău în asta. Ea, personal, preferă rozul-neon.

Bineînțeles, am pierdut autobuzul: pe când traversam pajiștea, l-am văzut dispărând peste pod, într-un nor de gaze poluante. În timp ce stăteam sub un copac – strada noastră are mulți copaci, toți enormi – așteptând următorul autobuz, Ainsley ieși din casă și veni lângă mine. Ea e o artistă a schimbării rapide. N-am putut niciodată să mă aranjez într-un timp atât de scurt. Arăta mult mai bine – probabil efectele fardului, deși cu Ainsley nu poți ști niciodată – și își adunase părul în vârful capului, așa cum face de obicei când merge la muncă; în restul timpului îl poartă desfăcut. Avea pe ea rochia ei fără mâneci, roz cu oranj, care mi se părea prea strâmtă la șolduri. Ziua se anunța fierbinte și umedă, simțeam deja o atmosferă apăsătoare învăluindu-mă. Poate ar fi trebuit să-mi pun și eu o rochie fără mâneci.

— M-a prins în hol, am zis. În legătură cu fumul.

— Cățea bătrână, spuse Ainsley. De ce nu-și vede de treabă?

Ainsley nu e dintr-un orașel mic, așa cum sunt eu, deci nu e obișnuită ca oamenii să-și vâre nasul unde nu le fierbe oala; pe de altă parte, nici nu-i e frică de asta. Habar n-are de urmări.

— Nu e chiar atât de bătrână, am zis, uitându-mă la ferestrele acoperite cu perdele, deși știam că nu ne poate auzi. De altfel, nu ea a fost cea care a observat fumul, ci copilul. Ea era la o întrunire.

— Probabil la W.C.T.U.¹, zise Ainsley. Sau la I.O.D.E.². Pun pariu că n-a fost la nicio întrunire; s-a ascuns în spatele acelei blestemate de draperii de catifea, ca să credem noi că a fost la întrunire și să facem *într-adevăr* ceva. Așteaptă vreo orgie.

— Hai, Ainsley, nu fi paranoică.

Ainsley e convinsă că atunci când nu suntem acasă, doamna de jos urcă și ne cercetează apartamentul și se scandalizează în tăcere, ba chiar o suspectează că meditează asupra corespondenței noastre, fără să meargă atât de departe încât s-o și deschidă. E adevărat că uneori deschide ușa din față pentru vizitatorii noștri înainte ca ei să sune. Crede, probabil, că e dreptul ei să fie precaută: la început, când ne gândeam să închiriem apartamentul, ne-a dat de înțeles, prin aluzii discrete la chiriași anteriori, că, orice s-ar întâmpla, inocența copilului nu trebuie coruptă și că două tinere erau cu siguranță mai demne de încredere decât doi tineri.

— Fac și eu ce pot, spusese ea, suspinând și clătinând din cap.

Lăsase să se înțeleagă că de la soțul ei, al cărui portret în ulei atârna deasupra pianului, nu rămăsese cu atâtea bani câți ar fi trebuit.

— Cred că vă dați seama că apartamentul dumneavoastră nu are intrare separată?

Sublinia mai degrabă dezavantajele decât avantajele, aproape ca și când n-ar fi vrut să-l închiriem. Eu am spus că

¹ *Woman's Christian Temperance Union* – Uniunea creștină pentru abținerea a femeilor.

² *Imperial Order of the Daughters of the Empire* – organizație caritabilă a femeilor canadiene, fondată în 1900 în timpul celui de-al doilea război anglo-bur, pentru a acorda sprijin patriotic Imperiului Britanic.

ne-am dat seama. Ainsley n-a zis nimic. Căzusem de acord că o să vorbesc eu, iar Ainsley va sta și își va lua un aer inocent, lucru pe care-l poate face foarte bine când vrea – are o față alb-rozalie, deschisă, de copil, un dop de nas și ochi mari, albaștri, pe care și-i poate face rotunzi ca niște mingi de ping-pong. Cu ocazia aia o convinsesem până și să poarte mănuși.

Doamna de jos a clătinat iar din cap.

— Dacă n-ar fi copilul, a zis ea, aş vinde casa. Dar vreau să cresc copilul într-un cartier bun.

I-am spus că înţeleg, la care a răspuns că, desigur, cartierul nu mai era atât de bun cum fusese odinioară: unele dintre casele mai mari erau prea scumpe ca să poată fi întreținute și proprietarii fuseseră obligați să le vândă imigranților (colțurile gurii i s-au lăsat ușor), care le împărțiseră în camere de închiriat.

— Dar asta n-a ajuns până la strada noastră, a zis apoi. Și eu îi spun copilului exact pe care străzi poate să se plimbe și pe care nu.

I-am spus că mi se părea un lucru înțelept. A părut mai ușor de tratat cu ea înainte de a fi semnat contractul. Iar chiria era atât de mică și casa atât de aproape de stația de autobuz. Pentru orașul ăsta era un adevărat chilipir.

— În afară de-asta, i-am mai spus eu lui Ainsley, au dreptul să fie îngrijorate în privința fumului. Ce-ar fi dacă ar lua foc casa? Și n-a pomenit niciodată de celelalte lucruri.

— Ce alte lucruri? N-am făcut *niciodată* alte lucruri.

— Păi... am zis eu.

Bănuiam că doamna de jos observase toate obiectele în formă de sticlă pe care le căraserăm sus, deși îmi dădusem toată osteneala să le ascund în pungile de cumpărături. Era

adevărat că nu ne interzisese niciodată, în mod deosebit, să facem ceva – ar fi fost o încălcare prea flagrantă a principiilor ei referitoare la nuanțe –, dar asta mă face doar să simt că, de fapt, mi se interzice totul.

— În nopțile liniștite parc-o aud săpând tuneluri prin lemnăria casei, zise Ainsley când autobuzul opri dinaintea noastră.

N-am vorbit în autobuz; nu-mi place să vorbesc în autobuze, prefer să mă uit la reclame. În plus, eu și Ainsley nu aveam prea multe în comun, cu excepția doamnei de jos. Am cunoscut-o pe Ainsley doar cu puțin înainte de a ne muta: era prietena unei prietene, căutând, ca și mine, o tovarășă de cameră, așa cum se întâmplă de obicei. Poate ar fi trebuit să încerc cu un computer, deși, în general, a ieșit destul de bine. Ne descurcăm printr-o adaptare simbiotică a tabieturilor și cu un minimum din acea ostilitate pe care o găsești adesea la femei. Apartamentul nostru nu e niciodată tocmai curat, dar, printr-o înțelegere tacită, nu lăsăm să se adune mai mult de un strat fin de praf: dacă eu spăl vasele de la micul-dejun, Ainsley le spală la cină; dacă eu mătur sufrageria, Ainsley șterge masa din bucătărie. E un aranjament precar și amândouă știm că dacă ratăm o mișcare, toată șandramaua se prăbușește. Bineînțeles, fiecare își are propriul dormitor și ceea ce se întâmplă în el este problema fiecăreia. De exemplu, podeaua lui Ainsley e acoperită cu o mlaștină primejdioasă de haine purtate, scrumiere împrăștiate ici și colo, ca niște pietre pe care să calci ca să traversezi mlaștina, dar, deși o consider un pericol de incendiu, nu-i vorbesc niciodată despre asta. Prin asemenea abțineri reciproce – bănuiesc că sunt reciproce, căci trebuie să existe și lucruri pe care le fac eu,

iar ei îi displac – reușim să păstrăm un echilibru rezonabil, fără neînțelegeri.

Am ajuns la stația de metrou, unde am cumpărat un pachet de arahide. Începea să mi se facă foame. I-am oferit și lui Ainsley, dar ea a refuzat, așa că le-am mâncat eu pe toate în drum spre centru.

Am coborât la penultima stație spre sud și am mers împreună un timp; clădirile birourilor noastre sunt în același cartier.

— Apropo, zise Ainsley, pe când coteam pe strada mea, ai cumva trei dolari? Ni s-a terminat whiskyul.

Am cotrobăit în geantă și i-am dat, nu fără să mă simt nedreptățită: împărțeam costul, dar rareori și conținutul. La zece ani, scrisesem un eseu despre cumpătare pentru un concurs la școala de duminică la Biserica Unită, ilustrându-l cu imagini din accidente rutiere, diagrame cu fिकाți bolnavi și scheme care arătau efectele alcoolului asupra sistemului circulator. Cred că de aceea nu pot bea al doilea pahar fără imaginea mintală a unui semn de avertizare desenat în culori și legat de gustul calduț al sucului de struguri de la împărțășanie. Asta mă pune în dezavantaj față de Peter; lui îi place să-ncerc să țin pasul cu el.

În timp ce mă grăbeam spre clădirea unde se află biroul meu, m-am trezit invidiind-o pe Ainsley pentru slujba ei. Deși a mea era mai bine plătită și mai interesantă, a ei era ceva temporar: Ainsley avea idee despre ce vrea să facă după aceea. Putea lucra într-o clădire strălucitoare, cu aer condiționat, în timp ce a mea, din cărămidă, era sumbră, cu ferestre mici. În plus, slujba ei era neobișnuită. Când întâlnește oameni la o petrecere, sunt întotdeauna surprinși dacă le spune că

testează periute de dinți electrice defecte, iar ea zice de fiecare dată: „Ce altceva poți face cu o diplomă în științe umaniste în ziua de azi?” În timp ce genul meu de slujbă e previzibil. Mă gândeam și că eu sunt, de fapt, mai bine pregătită să fac față în munca ei decât ea. Din ceea ce văd prin apartament, sunt sigură că am mai mult simț practic decât Ainsley.

Când am ajuns, în sfârșit, la birou, eram deja cu trei sferturi de oră în întârziere. Nimeni n-a comentat, dar toată lumea a observat.